

BV-DAY

CHRIS VAN GANSBEKE

BV-DAY

2022 Good Stuff! Books Antwerpen

© 2022 Good Stuff! Books, Chris Van Gansbeke
www.goodstuffbooks.be
Good Stuff! CommV
Kontich, Antwerpen

Ontwerp cover: Chris Van Gansbeke, Sigrid Vanhoutte
Redactie en lay-out: Good Stuff! Text & Graphix
Verzorging e-book: Luk Segers

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van
druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 94 6433 406 7
NUR 330
D/2022/14.210/04

When Will I Be Famous

(To Bros Or Not To Bros)

BV-DAY 8:00

‘Acht uur. Het nieuws met Sanne Bastiaens. Onrust aan de grens met Mexico en de VS. De politie grijpt er hardhandig in. 24 urenstaking bij De Lijn. En Viv Gijssen is uitgeschakeld op Wimbledon.’

Ellen poetst haar tanden in de badkamer en duwt de poes van de stapel handdoeken.

‘Heb jij de papiercontainer buitengezet?’ vraagt ze met schuim op de mond vanuit de open deur.

Bram ligt half slapend onder het donsdeken.

‘Bram, ik denk dat ik de ophaalwagen hoor. Heb jij de gele container gisterenavond op de stoep gezet? Je weet dat hij propvol zit.’

Bram rent als een hordeloper de trap af om alsnog de container buiten te zetten.

‘... bij de rellen aan de grens vielen al zeker drie doden... We vernemen zopas dat acteur Walter Vallaert overleden is. Dat is ons bevestigd door zijn familie. Vallaert was de enige Belgische acteur die ooit in Hollywood een Oscarnominatie kreeg. Hij werd 77. Meer nieuws zo dadelijk.’

Bram rent weer naar boven, hijgt ‘net op tijd, ze kwamen de hoek om’ en kruipt terug in bed.

‘Walter Vallaert is overleden. Was nét op het nieuws.’

Bram zit alweer rechtop en wrijft zich in het gezicht. ‘Vallaert. Heb je dat goed gehoord?’

‘Ja, dadelijk komen ze erop terug.’

‘Vallaert verdorie. Ik stond vorige maand nog met hem op de set. Waaraan is hij overleden?’

‘Dat hebben ze niet vermeld.’

De poes probeert aandacht te krijgen. Tevergeefs.

‘We komen terug op het overlijden van Walter Vallaert. De beroemde acteur speelde in meer dan 50 speelfilms en 30 series. Hij kreeg in 1983 als enige Belgische acteur een Oscarnominatie voor zijn rol in ‘Akropolis’ en won daarnaast vijf Röpckes, de belangrijkste Belgische filmprijs. Een record. Collega Xander Pittoors met wie hij recent de bekroonde film ‘Krapuul’ draaide, is aangeslagen.’

‘Vallaert. Hij was al bij leven zalig verklaard, nu kunnen ze hem ook heilig verklaren.’

Ellen schudt het donsdeken uit.

‘Het steekt dat hij vijf keer een Röpcke won en jij nooit een nominatie kreeg. Je kan niet ontkennen dat hij een topacteur was.’

‘Ja, zodra de camera aanfloopte, was hij groots. De weken dat ik met hem *Incognito* draaide, heb ik hem pas echt leren kennen. Elke avond nam hij wel een andere

jonge actrice of vrouw van de filmploeg mee naar huis. En soms bracht hij ze de volgende morgen weer mee naar de set.'

'Het klinkt alsof je blij bent dat hij dood is.'

'Nee, integendeel. Nu zal hij nog meer aandacht krijgen.'

'Meer over de plotse dood van Walter Vallaert in ons bulletin van halfnegen.'

'Herinner je je nog dat we met Vallaert en zijn vrouw zijn gaan fonduen?'

'Ellen, kunnen we het over een ander onderwerp hebben? Ik haal de container weer binnen.'

De manier van Bram om het gesprek af te breken.

'Halfnegen. Het nieuws. We komen terug op de plotse dood van topacteur Walter Vallaert.

Vallaert was de enige Belgische acteur...'

'Ja, dat weten we ondertussen wel,' spuwt Bram richting radiotoestel.

'Je mocht hem niet, hè?'

'Ellen, op de set gedroeg hij zich als een koning. Arrogant, zelfingenomen. Wellicht de reden waarom hij niet meer dan één film zelf regisseerde. En wat voor een film. Een pretentius, mislukt geval dat geen drie weken

in de bioscoop draaide. Maar dat zullen ze er niet bij vermelden.’

‘Om twaalf uur kan je bij ons een heruitzending horen van het programma ‘Profiel’ waarin hij te gast was. Televisie zendt vanavond ‘Akropolis’ uit, de film met zijn meest bejubelde rol.’

‘Kijk, daar heb je het al. De overdreven aandacht. Voor je er erg in hebt, vernoemen ze een tunnel naar de man.’

‘Vallaert overleed aan een hartstilstand en laat een vrouw en één kind na. Hij werd nog vader op zijn 70ste.’

‘Eén vrouw? Twintig vrouwen zal je bedoelen,’ snauwt Bram.

‘Ik ga werken.’ Ellen geeft Bram een snelle kus op het voorhoofd. ‘Hopelijk heb je zijn dood een beetje kunnen verteren als ik vanavond thuiskom. Misschien beter niet aan dat scenario schrijven vandaag. Het zou wel eens te cynisch kunnen worden.’

Hij doet Ellen uitgeleide tot aan de wagen buiten – iets wat hij anders nooit doet – probeert het wat goed te maken met een oprechte zoen op de mond maar ze draait haar hoofd. ‘Zou zij ooit iets met Vallaert gehad hebben?’ spookt als een flits door zijn hoofd.

Hij kijkt in de brievenbus of er al post is. Hij verwacht een map met documentatie van de bibliotheek over het

onderwerp dat de rode draad vormt van zijn nieuwe scenario. Een historisch verhaal rond het gebruik van opium waarin hij zelf de hoofdrol wil spelen en eerherstel hoopt af te dwingen na enkele flops.

Greta, de buurvrouw, heeft net de kinderen naar school gebracht.

‘Heb je ‘t al gehoord van Walter Vallaert? Triestig nieuws. Dat was toch een geweldig acteur, ik zag hem graag spelen in *Incognito*. Jij hebt toch met hem samengewerkt? Moet een heel lieve man geweest zijn, hoorde ik daarnet nog op de radio. Deed veel aan liefdadigheidswerk. Heb jij hem goed gekend?’

Greta wacht niet op de twee antwoorden op haar vragen.

‘En wat zag hij er nog goed uit voor zijn leeftijd.’

Een knik en het huis in. Bram sluit zich op met de poes.

Genoeg muizenissen om de rest van de dag door te komen.

BV-DAY 9:00

Een kwartier geleden telefoon van het populaire weekblad *Alles & iedereen*, voor een reactie bij het overlijden van Vallaert.

‘Bellen we niet te vroeg? We sluiten zo meteen af voor het nummer van volgende week en willen er graag nog een extra bijlage in rond het overlijden van Walter Vallaert. Hoe was samenwerken met hem?’

‘Altijd heel prettig. Op en top professioneel. Zijn onderscheidingen zeggen genoeg.’

Het lijkt alsof een ghostwriter hem die woorden in de mond legt.

‘En als mens? Welke indruk maakte hij op jou?’

‘Een rotzak. Zag me nauwelijks staan. Paste elke dialoog of scenario dat ik schreef aan en respecteerde nooit mijn werk. Als ik met hem acteerde, had hij altijd wel ergens commentaar op.’

Dat zou het antwoord zijn als zijn ghostwriter zonder inspiratie zat.

‘Dat vraag je misschien beter aan mijn vrouw?’

Ook geen antwoord waarmee hij punten kan scoren.

‘Ik heb Vallaert niet zo goed gekend. Het bleef louter professioneel.’

Nuchter en zakelijk. Dat gaat de lezer hem niet in dank afnemen. Die draagt Vallaert op handen. Nu al staat Facebook vol met foto's van hem en de stereotiepe clichés 'veel te vroeg', 'het ga je goed' en 'vaart wel' in de meest groteske lettertypes. Om te zwijgen van die afzichtelijke icoontjes met gebroken hartjes, biddende handen of snikkende gezichtjes.

'Rustige, erudiete man. Altijd prettige gesprekken mee gehad. Hij leefde voor zijn vak.'

Een hoop holle clichés. Dat is wat mensen graag lezen.

'Dank voor je reactie. Verschijnt volgende dinsdag. Heb je nog een recente, rechtenvrije foto van jou die we bij het artikel kunnen plaatsen? Kan je die voor de middag even doorsturen?'

Van Vallaert hebben ze natuurlijk een resem prachtige foto's gemaakt door de jaren heen. Bij hem kwam in jaren geen fotograaf meer langs. Wellicht wordt het portretje zo klein afgedrukt dat niemand het verschil ziet tussen een foto van nu of vijftien jaar geleden.

Toch fotoshopt hij twee denkrimpels weg op het portret dat hij geen vijf minuten later naar de redactie stuurt.

Bram twijfelt of hij het nieuwsbulletin van negen uur wil horen. Vallaert zal wel het hoofdpunt van het nieuws zijn. Maar anderzijds is hij zo'n nieuwsfreak dat hij de waan van de dag er maar bijneemt.

‘Negen uur. Het nieuws met Sanne Bastiaens.

Vlaanderen rouwt om de plotse dood van acteur Walter Vallaert. 24 urenstaking bij De Lijn en...’

Zoals te denken. In amper een uur rouwt heel Vlaanderen. Zal wel. Denken ze nu echt dat we tot collectieve waanzin overgaan?

‘Beverlinge, waar Vallaert tot aan zijn dood woonde, opent een rouwregister...’

De burgemeester van Beverlinge en zijn schepen-college zijn al vroeg wakker.

‘Op Instagram reageert Amerikaans acteur Stan Coldridge, die met Vallaert werkte, op zijn overlijden: ‘A great actor and true friend passed away. I’m in shock.’

Gebakken lucht. Coldridge speelde hooguit tien minuten samen in een film met Vallaert. Als iemand sterft, wordt alles uitvergroot.

‘Ook onze premier liet al weten dat hij aangedaan is door het verlies van onze grootste acteur.’

Op zulke momenten is een politicus plots een eminent filmkenner.

Een korte stilte op de radio. Geritsel van papieren. Dit is duidelijk geen bericht dat van het computerscherm wordt afgelezen.

‘Nog meer droevig nieuws uit de mediawereld want daarnet werd ons bevestigd dat zanger Timmy Lamers overleden is. Hij scoorde in de jaren 90 populaire successen als ‘Liefde te koop’, ‘Fata Morgana’ en ‘Geef me een tweede kans’ en was ook bekend van zijn eigen TV realitysoap ‘Tijd voor Timmy’. Meer over de dood van Lamers, die maar 49 werd, in een volgend bulletin. De staking bij De Lijn wordt goed opgevolgd...’

Bram slikt even. Ook Lamers heeft hij gekend. In een moment dat hij krap zat met opdrachten werkte hij de verhaallijnen voor zijn realitysoap uit en kwamen ze enkele keren samen om van gedachten te wisselen. Bram schreef die scenario’s onder een schuilnaam want hij wou niet dat zijn collega’s van theater of film te weten kwamen dat hij zich met zulke prullen inliet. Lamers behoorde tot de categorie ‘charmezangers’ waar intellectueel Vlaanderen zich liever ver vanaf houdt. In tegenstelling tot Vallaert kon hij alleen op waardering rekenen vanuit een bepaalde hoek. Lamers had een flinke achterban, fans die met sjaaltjes en posters elk optreden van hem volgden, na iedere show met hem op de foto wilden en het gros van zijn liedjes naar nummer één in de Vlaamse hitparade loodsten.

Toen hij een aantal afleveringen van *Tijd voor Timmy* vorm moest geven en begeleiden, had hij zich verdiept in zijn repertoire in de hoop er inspiratie uit te putten. Lamers had hem persoonlijk een stapeltje cd's bezorgd. Toen hij Bram vroeg wat hij ervan vond, had hij beleefd geantwoord dat het niet zijn muziek was. Waarop hij antwoordde: 'De mijne ook niet, maar het verkoopt.' Lamers begon hem bijna elke dag te bellen over vaak ronduit onnozele details en sprak over zichzelf nooit in de ik-vorm maar over 'Timmy'.

'Timmy moet naar de fitness want zijn fans zien graag dat hun zanger gezond bezig is. Ik heb al een deal kunnen sluiten met een vriend die een fitnesszaal heeft met de nieuwste toestellen. We mogen er dagenlang filmen, als we willen. Het zou fijn zijn als Timmy daar les krijgt van een bekende atleet. Las je zoiets in in één van de volgende afleveringen?'

Nooit kregen de fans te zien dat Timmy in werkelijkheid een kettingroker was en er een ronduit Bourgondische levensstijl op nahield. Met veel wijn en cognac. Dat leidde wellicht tot zijn vroege dood.

Telefoon. Van Ellen.

'Gehoord van Lamers? Toch wel straf, twee mensen die jij goed gekend hebt, op dezelfde dag dood.'

Bram protesteert. 'Goed gekend. Mee samengewerkt, ja. Waarvoor bel je?'

'Alleen om te horen of je dat al wist. Ga je aan je scenario schrijven vandaag? Zorg dat de poes niet naar buiten loopt. Tot vanavond.'

Het klinkt alsof ze iets inleest op een antwoord-apparaat.

Bram zet zijn computer aan. Naar gewoonte neemt hij bij zijn eerste koffie de nieuwssites door. Onvoorstelbaar hoe snel al die websites meteen de meest exclusieve foto's van Vallaert opdiepen. De dood van Lamers is nog niet doorgedrongen op één krantensite na: 'Breaking news: charmezanger Lamers dood op 49. Meer info volgt later.'

Charmezanger. Zo'n woord waar Bram altijd een hekel aan had en daarom vatte hij het idee op om in een aflevering van *Tijd Voor Timmy* Lamers zijn beklag te laten doen over die term. Lamers ging helemaal mee in zijn kronkel en vond het gepast om zijn aaibare imago zo wat op de helling te zetten. Hij stak zijn tong uit, kneep in zijn kruis zoals een rockidool en spuwde op de grond. Het leverde een hilarisch moment op maar in de finale montage knipte de regisseur het er toch uit. Achteraf hoorde Bram dat Timmy zélf gevraagd had om die flauwe passage te amputeren omdat het schadelijk zou zijn voor zijn imago. Als hij toen niet in geldnood zat, had Bram meteen zijn medewerking stopgezet aan het programma.

Hij heeft een hekel aan mensen met twee gezichten.

Geen halfuur later staat op zowat alle sterrensites te lezen dat ook Lamers aan een hartstilstand overleed. De nieuwsbulletins besteden opvallend meer aandacht aan de carrière van Vallaert dan aan die van Lamers, die voor de journalisten duidelijk quantité/qualité négligeable was. Een nieuwssite moet zo nodig vermelden dat

Lamers twee keer zijn rijbewijs kwijtspeelde omdat hij onder invloed reed. Bij een commerciële omroep belichten ze vooral zijn amoureuze escapades. Over zijn betekenis voor de muziek heeft niemand het. Hij schreef zijn liedjes dan ook niet zelf. Er klinkt een dedain voor de man doorheen alle berichtgeving.

Niet dat Bram nog veel sympathie voelde voor Lamers na dat voorval, maar hij won wel twee keer de trofee van beste zanger van het jaar en dat wordt nergens aangekaart. Journalisten doen aan geschiedenisvervalsing, vindt hij al langer. Ze schrijven wat in hun kraam past. En vooral: ze bepalen wie aandacht krijgt.

Als nieuwsfreak las Bram ettelijke grote diepte-interviews met Vallaert. Niet één met Lamers. Bram verslindt alle kranten op zoek naar een goede invalshoek voor een scenario, heeft een voorliefde voor faits divers en ergert zich al jaren aan tendentieuze berichtgeving. Op een dag als deze valt het des te meer op.

In zijn vak stond Lamers aan de top, net als Vallaert. Hij zong woorden van een ander, maar ook Vallaert acteerde bij gratie van de woorden van een ander.

Bram hoort de voordeur. De poetsvrouw staat in de hall.

Hij kijkt over de balustrade van de bovenverdieping en roept: ‘Oei, kwam jij vandaag?’

‘Ik had toch laten weten dat ik deze week niet op dinsdag maar op donderdag kwam?’

Meestal ontvlucht hij het huis als Ria bezig is. Zij haalt hem uit zijn concentratie. Met het geluid van de stof-

zuiger, de radio die ze veel te luid zet en haar onbedaarlijk meezingen met alle liedjes, vakkundig uit de toon.

‘Al gehoord dat Timmy Lamers gestorven is?’ roept ze, ‘toch wel erg jong. Maar je had me al eens verteld dat hij veel dronk. Ik denk dat al die vedetten een wild leven hebben. Drank en sigaretten zeker? Mijn rug is dan misschien wel kapot, maar mijn lever en longen nog niet.’

‘Dan hoorde je ook dat Walter Vallaert overleden is?’

‘Ja, heb ik iets van opgevangen. Maar ik kijk amper televisie en naar de cinema ga ik nooit. Je weet toch nog dat ik nooit van jou had gehoord toen ik hier voor het eerst kwam poetsen? Lamers daarentegen heb ik een paar keer zien optreden. Onlangs nog, toen hij kwam zingen voor het vijftigjarige bestaan van de plaatselijke voetbalploeg. Enfin, ik was niet echt fan. Maar hij bracht wel ambiance. En nadien zocht hij veel contact met zijn vrouwelijke fans.’

‘Verwittig me als je mijn bureau doet. Dan glijp ik even het huis uit. Jij vindt alles?’

Het duurt geen minuut of hij hoort de radio gedempt schallen door de woonkamer.

Een dramatisch lied, gezongen door een wat kleffe mannenstem. Als dat Timmy Lamers niet is.